

Eva Piquer

Crònica desacomplexada

Albert Om es mira amb perplexitat aquest país estrany en un llibre que aplega els seus articles a l'AVUI

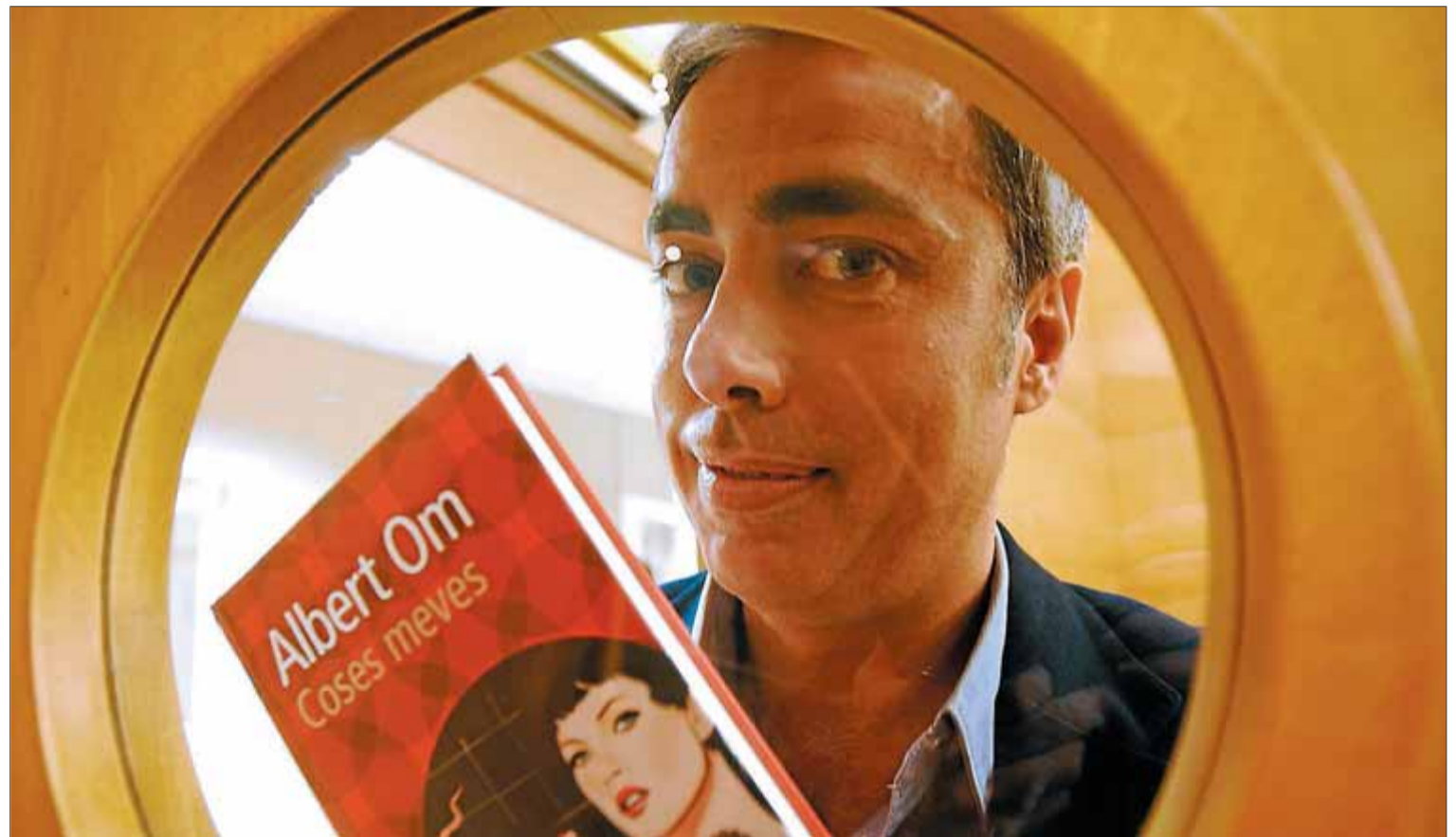
Coses nostres

“**A** la tele tot és una merda i, en canvi, els llibres són bons per definició (excepte, lògicament, tots aquells que escriuen els que surten per la tele)”. Ho denuncia l'Albert Om en un dels articles publicats a la contraportada de l'AVUI i aplegats a *Coses meves*, un volum de tapa dura amb el segell d'Ara Llibres.

En una llista de coses meves, hi tindrien cabuda el pa de panses, la piscina que amortitzo poc, el cafè, l'agenda, Paul Auster, la xocolata, Gràcia, l'iPod, la roba de rebaixes. I Manhattan, per donar-hi un toc cosmopolita.

Les coses de l'Albert Om són, no sé com dir-ho, menys personals, de més abast. El periodista es mira amb perplexitat aquest país estrany i ens el tradueix en paraules que s'entenen. “És més interessant parlar dels altres que de mi”, em diu, amb la mateixa modèstia (falsa?) que l'ha dut a triar el títol del llibre: “Tinc uns pensaments bastant rotunds, em mullo molt i escric amb molta llibertat, però potser estic equivocacat. Són coses meves, no em feu gaire cas”. Jo més aviat diria que són coses nostres, vistes a la seva manera. Però no em feu gaire cas, tampoc.

Hi ha lectors del diari la mar de sorpresos que algú que surt per la tele sàpiga escriure. I no de qualsevol manera: l'Albert Om escriu molt bé. “La gent es pensa que vaig néixer el primer dia que vaig sortir per la tele”. Com tu i com jo i com els veïns de dalt, aquest xicot de 40 anys té un passat, en què va treballar justament a la premsa escrita. I, ep, si va arribar a la tele és perquè

L'Albert Om mira el món per un forat i ens l'explica a la seva manera ■ MIQUEL ANGLARILL

escrivia: no hi va entrar per donar la cara, sinó per fer de guionista.

L'èxit es paga car, no es perdona així com així. Ho constata l'Albert en un article, i sospito que ho ha patit en la pròpia pell. “El fracàs desperta solidaritat i l'èxit es castiga: ha passat amb la Montserrat Tura. És una llei general, que en un país petit es compleix encara més. I si a sobre ets un de la tele, que tenim la culpa de tot...”. Solució? “Quan treus el cap has d'aprendre a fer cas de poques persones, per-

“La gent es pensa que vaig néixer el primer dia que vaig sortir per la tele”, diu el periodista, que té 40 anys i un passat a la premsa escrita

què tothom es veu amb cor d'opinar sobre tu”. Com a personatge públic i articulista, ell fa les paus: és alhora víctima i botxí d'aquest joc pervers.

“Mai de la vida m'havien felicitat tant com el dimarts que vaig publicar *On són els progressos?*”, confessa. La llàstima és que Espanya va continuar insultant els catalans i l'Ana Belén i el Sabina van continuar sense dir ni piu. Tampoc va piular el director general de La Caixa, tot i que l'Albert li havia adreçat un ar-

ticle en forma de carta. Sí, a ell també li cobren comissions bancàries.

El llibre conté un text inèdit: *Les paraules del 2006*. I les del 2007, quines seran? “Serà l'any dels fets, no paraules. Segurament s'intentarà que, de paraules, no n'hi hagi. A veure si hi haurà fets”.

Li suplico que em reveli alguna cosa seva de les que no surten al llibre. “Un plàtan al matí, els diaris, l'iPod, sushi, Amsterdam i un cigarret a la nit”. Mira que bé, coincidim en l'iPod. ■ epiquer@avui.cat

EL VALOR DE LA PARAULA, L'ESPAI DE TROBADA ENTRE ELS AUTORS I ELS SEUS LECTORS

28/11/06
**ALFREDO
BRYCE
ECHENIQUE**

Conversa amb Bernat Puigtobella, 19 hores
Biblioteca Jaume Fuster (Pl. de Lesseps, 20-22)

